

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a Mgr. Miroslava Makajeva ve věci

žalobkyně: **EKO Logistics s.r.o.**, IČO 26710170,
sídlem Tyršova 68, Týnec nad Labem,
zastoupená advokátem Mgr. Jakubem Hajdučkem,
sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2022, č. j. 16661/22/5300-22444-707622,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2022, č. j. 16661/22/5300-22444-707622, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jakuba Hajdučika, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci a podání účastníků

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobkyně domáhá zrušení

v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvoláních žalobkyně proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „finanční úřad“) ze dne 15. 7. 2020, jimiž byly změněny platební výměry na úrok z prodlení úhrady daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období listopad a prosinec roku 2017, leden až prosinec 2018 a leden až září 2019, tak, že změnil rozhodnutí č. j. 3660186/20/2100-11450-105219, č. j. 3662134/20/2100-11450-105219, č. j. 3663709/20/2100-11450-105219, č. j. 3664308/20/2100-11450-105219 a č. j. 3680978/20/2100-11450-105219, a zamítl odvolání proti rozhodnutím:

č. j. 3613932/20/2100-11450-105219,

č. j. 3647293/20/2100-11450-105219,

č. j. 3653607/20/2100-11450-105219,

č. j. 3658315/20/2100-11450-105219,

č. j. 3678338/20/2100-11450-105219,

č. j. 3679490/20/2100-11450-105219,

č. j. 3683434/20/2100-11450-105219,

č. j. 3684754/20/2100-11450-105219,

č. j. 3694833/20/2100-11450-105219,

č. j. 3694902/20/2100-11450-105219,

č. j. 3695032/20/2100-11450-105219,

č. j. 3695176/20/2100-11450-105219,

č. j. 3695269/20/2100-11450-105219,

č. j. 3695348/20/2100-11450-105219,

č. j. 3695440/20/2100-11450-105219,

č. j. 3695496/20/2100-11450-105219,

č. j. 3695534/20/2100-11450-105219

a č. j. 3695586/20/2100-11450-105219 a tato rozhodnutí potvrdil.

2. Žalobkyně uvádí, že v roce 2019 podala dodatečná daňová přiznání, v nichž vyloučila nároky na odpočet DPH ve vztahu k plněním přijatým od Muramax RP Holding s.r.o. (dále jen „Muramax RP“). Přistoupila k tomu na základě zjištění správce daně ve zprávách o daňové kontrole u Muramax RP za zdaňovací období říjen 2017 až duben 2018 (č. j. 1105803/19/2111-60563-204247) a za zdaňovací období květen 2018 až listopad 2018 (č. j. 2645206/20/2111-60563-204247), z nichž vyplývalo, že Muramax RP se účastnila poskytování pracovní síly v řetězci, který byl stížen daňovým podvodem. Správce daně současně konstatoval, že Muramax RP neprokázala, že přijala deklarovaná zdanitelná plnění v rozsahu uvedeném na daňových dokladech a v předmětných daňových přiznáních, a neprokázala tak oprávněnost uplatněných odpočtů DPH. Správce daně na základě těchto zpráv o daňové kontrole doměřil Muramax RP daň z důvodu, že v rámci daňové kontroly neprokázala přijetí pracovní síly od svých dodavatelů, kterou měla dále poskytnout svým odběratelům, a to za existence ztracené daně a její ztráty v souvislosti s daňovým podvodem v nižších člancích dodavatelského řetězce. Žalobkyně se o tom dozvěděla z žádosti policejního orgánu o součinnost, kterou obdržela dne 27. 11. 2019. V ní byla informována o prověřování ve věci podezření, že Muramax RP spáchala zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 trestního zákoníku.
3. Žalovaný vydal dne 17. 3. 2022 rozhodnutí č. j. 10220/22/5300-22441-708274, jímž podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) změnil

platební výměr na DPH za zdaňovací období leden 2018, kterým byla Muramax RP vyměřena správcem daně vlastní daň, a podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu zrušil dodatečné platební výměry, jimiž byla Muramax RP doměřena DPH za zdaňovací období od 3. 10. 2017 do 31. 10. 2017, listopad a prosinec 2017 a únor až listopad 2018.

4. Když žalobkyně zjistila, že správce daně doměřil DPH Muramax RP nezákonně, podala v roce 2022 reverzní dodatečná přiznání a související kontrolní hlášení. Správce daně žalobkyni doručil ve smyslu § 144 odst. 2 daňového řádu dne 30. 4. 2022 dodatečné platební výměry na DPH č. j. 2986103/22/2111-50523-202376 za listopad 2017, č. j. 2986560/22/2111-50523-202376 za prosinec 2017, č. j. 2947206/22/2111-50523-202376 za duben 2018, č. j. 2947394/22/2111-50523-202376 za květen 2018, č. j. 2960909/22/2111-50523-202376 za červen 2018, č. j. 2964388/22/2111-50523-202376 za srpen 2018, č. j. 2964661/22/2111-50523-202376 za září 2018, č. j. 2965340/22/2111-50523-202376 za říjen 2018, č. j. 2967371/22/2111-5052-3202376 za listopad 2018, č. j. 2967501/22/2111-50523-202376 za prosinec 2018, č. j. 2967709/22/2111-50523-202376 za leden 2019, č. j. 2967819/22/2111-5052-3202376 za únor 2019, č. j. 2967914/22/2111-50523-202376 za březen 2019, č. j. 2968078/22/2111-50523-202376 za duben 2019, č. j. 2968149/22/2111-50523-202376 za květen 2019, č. j. 2968214/22/2111-50523-202376 za červen 2019, č. j. 3038130/22/2111-50523-202376 za červenec 2019, č. j. 2985754/22/2111-50523-202376 za srpen 2019, č. j. 3038020/22/2111-50523-202376 za září 2019 a č. j. 2986003/22/2111 50523-202376 za říjen 2019.
5. Žalobkyně tvrdí, že k podání dodatečných přiznání v roce 2019 došlo z důvodu pochybení správce daně při doměření daně Muramax RP, které shledal žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 3. 2022, č. j. 10220/22/5300-22441-708274. V reakci na rozhodnutí žalovaného žalobkyně podala v roce 2022 reverzní dodatečná přiznání. Z tohoto důvodu se dle názoru žalobkyně v této věci neuplatní závěry judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) vyslovené v rozsudku ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Afs 247/2015-33, podle nichž *„pokud byla podle dodatečného daňového přiznání doměřena daň vyšší, je daňový subjekt v prodlení v rozsahu neuhrazeného doměrku již ode dne původní splatnosti, zatímco v případě, kdy je podle dodatečného daňového přiznání daň nižší, vznikne přeplatek až jejím vyměřením, tj. v případě dodatečných daňových přiznání je třeba mít za to, že daň je vyměřena k poslednímu dni lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání“*. Důvodem pro odlišné posouzení důsledků dodatečného daňového přiznání na daň nižší a na daň vyšší je, že daňový nedoplatek vzniklý z titulu nesprávně přiznané daňové povinnosti je důsledkem porušení základní povinnosti daňového subjektu daň si sám vypočítat a uvést též případné výjimky, osvobození, znevýhodnění, slevy a odpočty a vyčíslit jejich výši ve lhůtách stanovených zákonem. K tomu žalobkyně odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 2 Afs 150/2006-55. Pokud daňový subjekt podá daňové přiznání na částku nižší, než k jaké je ve skutečnosti povinen, je v prodlení, a proto je následně povinen zaplatit také úrok z prodlení dle § 252 daňového řádu, který je stanoven jako ekonomická náhrada za nedoplatky peněžních prostředků na daních, které musí veřejné rozpočty získávat z jiných zdrojů, jak vyplývá i z důvodové zprávy.
6. Žalobkyně poukazuje na to, že v tomto případě veřejným rozpočtům fakticky žádné finanční prostředky nechyběly, neboť ke zvýšení daní v roce 2019 došlo z důvodu reakce žalobkyně na nezákonné doměření daně společnosti Muramax RP a dodatečná daňová přiznání žalobkyně v roce 2022 tento stav pouze napravila v reakci na zjištění žalovaného, že doměření daní Muramax RP bylo nezákonné. Pro existenci úroku z prodlení tak chybí

základní předpoklad, a totiž pochybení žalobkyně přiznat řádně svou daňovou povinnost. K tomu cituje rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2009, č. j. 5 Afs 1/2009-57, podle něhož „*penále (úrok z prodlení) představuje určitý druh sankce, kterou je poplatník stížen za to, že nepřiznal svou daňovou povinnost řádně v době, kdy příslušná daňová povinnost byla splatná, tzn., určitým způsobem porušil zákonnou povinnost řádně daň vypočítat a přiznat. Je proto v takovém případě zcela legitimní konstatování, že poplatník se ocitá v prodlení s úhradou daňové povinnosti již ode dne původní splatnosti daně, kterou nesprávně uvedl již v řádném daňovém přiznání, neboť již od tohoto okamžiku měl daňový výnos připadnout státu.*“ Namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť potvrzuje existenci úroku z prodlení tam, kde absentuje pochybení žalobkyně přiznat řádně svou daňovou povinnost.

7. Dále žalobkyně namítá, že žalovaný nezohlednil ve výpočtu úroků z prodlení přeplatek, který vznikl v důsledku částečného zrušení rozhodnutí o odvolání žalobkyně ve vztahu k DPH za zdaňovací období srpen 2012 rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2021, č. j. 43 Af 37/2018-87. Tím zanikl úrok sdělený žalobkyni platebním výměrem ze dne 22. 11. 2018, č. j. 4792397/18/2111-50523-202376, neboť sama daň přestala být splatnou dle § 143 odst. 5 daňového řádu. K tomu poukazuje na rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 Afs 398/2017-33.
8. Žalobkyně též namítá, že dnem 1. 1. 2021 žalovaný ztratil věcnou příslušnost rozhodovat o odvolání proti platebnímu výměru na úrok z prodlení vydanému podle § 252 daňového řádu ve znění účinném do dne 31. 12. 2020. Novela daňového řádu provedená zákonem č. 283/2020 Sb. s účinností od 1. 1. 2021 změnila ustanovení týkající se všech typů úroků. Podle § 251a odst. 4 daňového řádu ve znění zákona č. 283/2020 Sb. se již proti rozhodnutí správce daně v souvislosti s předepsáním úroku nelze odvolat, ale pouze uplatnit námitku. To potvrzuje i důvodová zpráva k zákonu č. 283/2020 Sb., v níž se uvádí, že námitka se na základě speciálního ustanovení § 251a odst. 4 daňového řádu uplatní i v případě, že správce daně vyrozumí o předpisu úroku formou platebního výměru. Zákonodárce tedy od 1. 1. 2021 předpokládá námitku jako jediný opravný prostředek proti postupu správce daně při vyměření úroku, a to včetně případů vyrozumění o předpisu úroků z prodlení platebním výměrem, jako tomu bylo v předmětné věci. Z bodu 12 přechodných ustanovení zákona č. 283/2020 Sb. plyne, že dosavadní pravidla dopadající na řízení a jiné postupy, které započaly přede dnem nabytí účinnosti zákona, je třeba opustit a vše dokončit podle nové právní úpravy, pokud zákonodárce výslovně nestanovil jinak, což potvrzuje i důvodová zpráva. Výjimka je uvedena v bodě 6 přechodných ustanovení pro řízení o námitce, které bylo zahájeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Aplikace nových procesních pravidel dle žalobkyně znamená, že odvolací řízení zahájené přede dnem 31. 12. 2020 ve věci úroků musí být dokončeno podle daňového řádu ve znění zákona č. 283/2020 Sb., který odvolací řízení proti rozhodnutí o předpisu úroku z prodlení neupravuje. Podané odvolání ve věci úroků z prodlení tak musí být posouzeno jako námitka podle § 159 daňového řádu ve znění zákona č. 283/2020 Sb. a podle § 159 daňového řádu musí být dokončeno řízení o této námitce. Ode dne 1. 1. 2021 je příslušným rozhodnout o námitce proti platebnímu výměru, jímž je daňový subjekt vyrozuměn o úroku z prodlení, pouze finanční úřad. K tomu žalobkyně odkazuje na závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 6. 2022, č. j. 31 Af 31/2021-54, který se rovněž týkal přezkumu rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání proti platebním výměrům na úrok z prodlení. V něm krajský soud konstatoval: „*Z takto nastaveného rámce právní úpravy lze nepochybně dovodit, že na řízení týkající se úroků se vztahuje právní úprava novelizovaná zákonem č. 283/2020 Sb., dle níž má daňový subjekt právo uplatnit proti postupu správce daně*

v souvislost s předepsáním a vyplacením úroku pouze námitku. Odvolací řízení zahájené přede dnem 31. 12. 2020 tedy musí být, jak ostatně uvádí i žalobce, dokončeno podle daňového řádu účinného ode dne 1. 1. 2021. Příslušným orgánem, který o podání žalobce proti platebnímu výměru, jímž byl žalobci stanoven úrok z prodlení, je správce daně, v daném případě finanční úřad.“

9. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Uvádí, že předmětem sporu mezi účastníky je posouzení, zda byla žalobkyně v prodlení s úhradou daně za předmětná zdaňovací období a zda jí vznikla povinnost uhradit úrok z prodlení dle § 252 odst. 2 daňového řádu.
10. K namítané absenci pochybení žalobkyně žalovaný uvádí, že argumentace průběhem či výsledkem daňového řízení u jiného daňového subjektu (Muramax RP) není na místě. V případě posuzování podmínek dle § 252 daňového řádu je třeba se zabývat pouze tím, zda je daňový subjekt v prodlení s úhradou vlastní daňové povinnosti. Skutečnosti uváděné žalobkyní (tj. že dle svého tvrzení obezřetně reagovala na výsledek daňového řízení u jiného daňového subjektu) nelze mít za relevantní. K žalobkyní citovanému rozsudku NSS č. j. 5 Afs 1/2009-57 žalovaný uvádí, že dle judikatury NSS (rozsudků NSS ze dne 19. 12. 2017, č. j. 8 Afs 181/2017-31, ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Afs 77/2014-76, či ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Afs 263/2020-46) úrok z prodlení nepředstavuje sankci.
11. K námitce nezohlednění přeplatku žalovaný uvádí, že v bodech 27 a 28 napadeného rozhodnutí přezkoumatelným a přehledným způsobem přezkoumal osobní daňový účet žalobkyně s žalobkyní předloženou rekonstrukcí a dospěl k závěru, že prvostupňový správce daně eviduje v úročeném období ode dne 27. 1. 2018 do dne 10. 12. 2019 výši přeplatků tak, jak bylo uvedeno v rozhodnutích prvostupňového správce daně, vyjma rozhodnutí č. j. 3660186/20/2100-11450-105219, č. j. 3662134/20/2100-11450-105219, č. j. 3663709/20/2100-11450-105219, č. j. 3664308/20/2100-11450-105219 a č. j. 3680978/20/2100-11450-105219.
12. Ve vztahu k rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 43 Af 37/2018-87 žalovaný poukázal na to, že soud shledal jako částečně důvodnou pouze námitku žalobkyně týkající se penále za zdaňovací období srpen roku 2012. Žalovaný v souladu se závazným právním názorem soudu rozhodnutím ze dne 1. 7. 2021, č. j. 24794/21/5300-21444-711869, změnil dodatečný platební výměr na DPH ze dne 4. 5. 2017, č. j. 2625702/17/2111-50522-208266, tak, že došlo k „očistění“ od předepsaného penále ve výši 274 264 Kč. Tuto částku žalovaný zohlednil v napadeném rozhodnutí (viz tabulka č. 1 v bodě 22, třetí řádek od konce).
13. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou ztráty věcné příslušnosti žalovaného. Odmítá názor, že nemělo být vydáno rozhodnutí o odvolání a odvolání mělo být posouzeno jako námitka. V případě žalobkyně byl úrok sdělen platebními výměry (tj. rozhodnutími), proti nimž bylo přípustné odvolání. Žalobkyně tento opravný prostředek využila, přičemž správce daně o odvolání rozhodl sám autoremedurními rozhodnutími dle § 113 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Proti nim podala žalobkyně dne 14. 8. 2020 odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Dnem podání odvolání bylo zahájeno řízení o odvolání v souladu s § 109 daňového řádu. Odvolací řízení bylo zahájeno podle daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020, kdy řádným opravným prostředkem proti platebnímu výměru na úrok z prodlení bylo odvolání. Jelikož toto řízení nebylo pravomocně skončeno ke dni 1. 1. 2021, bylo dokončeno podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2020. V přípustně vedeném odvolacím řízení vydal žalovaný jako odvolací orgán

rozhodnutí o odvolání. K bodu 12 přechodných ustanovení žalovaný uvádí, že právní úprava odvolání nebyla novelou daňového řádu dotčena, a proto jej nelze aplikovat na situace týkající se odvolacího řízení vedeného ve věci přezkumu předmětných platebních výměrů, resp. autoremedurních rozhodnutí o odvolání podle právní úpravy účinné do dne 31. 12. 2020, což je posuzovaný případ.

14. Žalovaný poukazuje na bod 6 přechodných ustanovení, podle něhož se řízení o námitce, které bylo zahájeno přede dnem nabytí účinnosti daňového řádu ve znění účinném ode dne 1. 1. 2021, dokončí podle daňového řádu ve znění účinném do dne 31. 12. 2020. Žalovaný je přesvědčen, že smyslem tohoto ustanovení je v souladu s principem právní jistoty zachovat právo daňového subjektu na podání a vyřízení opravného prostředku v situaci, kdy řízení o námitce bylo zahájeno podle právní úpravy zakotvené v daňovém řádu do dne 31. 12. 2020, jež připouštěla odvolání proti rozhodnutí o námitce, a toto řízení nebylo ke dni 1. 1. 2021 pravomocně skončeno. Dle žalovaného lze výše uvedené vztáhnout i na řízení o odvolání. K tomu odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu č. 283/2020 Sb. k bodu 6 přechodných ustanovení, v níž se uvádí, že princip aplikace nové právní úpravy na řízení a jiné postupy související s uplatněním úroků ode dne nabytí účinnosti navrhovaného zákona „nelze akceptovat v případech započatých (a dosud neskončených) řízení o námitce, neboť by to ve vztahu k přípustnosti odvolání proti rozhodnutí o námitce vedlo k omezení dosavadních již vzniklých, anebo legitimně předpokládaných práv daňových subjektů v již běžících řízeních.“ Je v souladu s požadavkem legitimního očekávání a principem právní jistoty zachovat právo daňového subjektu na řádné vyřízení odvolání, které bylo řádně podáno, když navíc právní úprava odvolání nebyla zákonem č. 283/2020 Sb. změněna. Argumentaci, podle níž by mělo být namísto dokončení odvolacího řízení podle právní úpravy zakotvené v daňovém řádu do dne 31. 12. 2020 rozhodnuto o odvolání jako o námitce v řízení před správcem daně, považuje žalovaný za absurdní, neboť aplikace nové právní úpravy bez dalšího by byla v rozporu se zákazem retroaktivity, požadavkem legitimního očekávání a principem právní jistoty. Námitka žalobkyně působí účelově, neboť žalobkyně odmítá postup, který jí poskytuje největší možnou ochranu práv v podobě přezkumu zákonnosti předmětných platebních výměrů a autoremedurních rozhodnutí o odvolání v odvolacím řízení odvolacím orgánem při zachování zásady dvojinstančnosti řízení.
15. Pokud jde o rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 6. 2022, č. j. 31 Af 31/2021-54, byla proti němu podána kasační stížnost. Žalovaný se s jeho závěry neztotožňuje. Žalovaný upozornil, že Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 27. 4. 2022, č. j. 57 Af 6/2021-35, zaujal opačný právní názor, který odpovídá názoru žalovaného.

Podmínky řízení a rozsah soudního přezkumu

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud žalobu posoudil v rozsahu uplatněných žalobních bodů vycházející ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Jednání před soudem

17. Při jednání soudu dne 25. 11. 2022 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

18. Zástupce žalobkyně zdůraznil, že nebyla splněna základní podmínka pro vznik úroku z prodlení spočívající v existenci pochybení daňového subjektu. Žalobkyně se nechala vést správcem daně, který shledal existenci daňového podvodu v dodavatelském řetězci. Následně se však ukázalo, že se finanční úřad mylil, a žalobkyně proto podala „reverzní“ daňová přiznání. Doplnil, že žalobkyně podala i podnět k žalovanému a Generálnímu finančnímu ředitelství, aby bylo prověřeno, zda nebyl přítomen daňový podvod. V obou případech bylo potvrzeno, že nikoli. Dále zástupce žalobkyně zopakoval, že v důsledku zrušujícího rozsudku zdejšího soudu z roku 2021 vznikl vratitelný přeplatek na zaplaceném úroku z prodlení z původně stanovené daně. Poukázal na to, že dle § 251 daňového řádu ve znění zákona č. 283/2020 Sb. je podmínkou vzniku úroku splatná daň. Zákodárce v § 155 odst. 3 písm. b) daňového řádu pamatuje na přeplatek na dani, který se nesmí vrátit na žádost daňového subjektu. Přeplatek na úroku z prodlení existoval a měl být zohledněn. Navrhl, aby byly k důkazu provedeny listiny vztahující se k daňovému subjektu Muramax RP, které zmínila v žalobě.
19. Pověřený pracovník žalovaného zdůraznil, že argumentace výsledkem daňového řízení u jiného daňového subjektu není případná. Podstatná je daňová povinnost žalobkyně. Dále stručně zopakoval argumentaci obsaženou ve vyjádření k žalobě. Uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil zrušující rozsudek zdejšího soudu a navazující rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2021 tím, že v něm promítl „očistění“ od penále.
20. Soud konstatoval podstatný obsah daňového spisu, včetně dodatečných daňových přiznání žalobkyně k dani z přidané hodnoty ze dne 29. 4. 2022 za zdaňovací období měsíců listopad a prosinec 2017, leden až prosinec 2018 a leden až září 2019, dodatečných platebních výměrů vyhotovených dne 18. 5. 2022 za zdaňovací období měsíců listopad a prosinec 2017, duben až červen 2018, srpen až prosinec 2018 a leden až září 2019 a rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2021, č. j. 24794/21/5300-21444-711869, které si vyžádal. Soud neprovedl důkaz listinami, které se týkaly daňové povinnosti Muramax RP, neboť skutečnosti, které jimi měly být prokázány, nebyly mezi stranami sporné a nadto nejsou s ohledem na níže uvedený právní názor soudu v dané věci rozhodné.

Posouzení návrhu soudem

21. Soud se nejprve zabýval námitkou věcné nepřislusnosti žalovaného. Soud uvádí, že obdobnou námitkou se zabýval ve věci týchž účastníků již v rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 55 Af 5/2021-57, od jehož závěrů neshledal nyní důvod se odchýlit.
22. Podle § 252 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020 mohl správce daně daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžadoval-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu. Proti tomuto rozhodnutí bylo přípustné odvolání dle § 109 odst. 1 věty první daňového řádu.
23. Zákonem č. 283/2020 Sb. došlo s účinností ode dne 1. 1. 2021 ke změně právní úpravy daňového řádu. Pokud jde o postup správce daně ve věci úroků z prodlení, správce daně nebude nově vydávat platební výměr na úrok, ale pouze vyrozumí daňový subjekt sdělením. Podle § 251a odst. 4 daňového řádu lze podat námitku proti postupu správce daně v souvislosti s předepsáním a vyplacením úroku.
24. Podle čl. II bodu 12 zákona č. 283/2020 Sb. se na řízení a jiné postupy související s uplatněním úroků podle zákona č. 280/2009 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí

účinnosti tohoto zákona, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použije zákon č. 280/2009 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

25. Podle čl. II bodu 6 zákona č. 283/2020 Sb. se řízení o námitce, které bylo zahájeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle zákona č. 280/2009 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
26. Soud se neztotožňuje s žalobkyní, že žalovaný nebyl po 1. 1. 2021 věcně příslušný k rozhodnutí o odvolání žalobkyně proti prvostupňovým rozhodnutím.
27. Správce daně podle § 252 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020 vyrozuměl žalobkyni o předpisu úroku z prodlení platebními výměry ze dne 25. 2. 2020, proti nimž podala žalobkyně dne 23. 3. 2020 přípustné odvolání (§ 109 odst. 1 věty první daňového řádu). Správce daně vydal dne 15. 7. 2020 rozhodnutí o úroku z prodlení dle § 113 odst. 1 písm. a) daňového řádu, proti nimž bylo přípustné odvolání dle § 109 odst. 1 věty první daňového řádu, neboť odvolání daňový řád nevylučoval. Podáním přípustného odvolání žalobkyní dne 14. 8. 2020 byla zahájena řízení o odvoláních, o nichž byl i po 1. 1. 2021 příslušný dle § 114 odst. 1 daňového řádu rozhodovat žalovaný jakožto odvolací orgán, tedy správce daně nejbližší nadřízený správci daně, který napadené rozhodnutí vydal. Právní úprava odvolání v § 109 a násl. daňového řádu nebyla novelou daňového řádu provedenou zákonem č. 283/2020 Sb. s účinností ode dne 1. 1. 2021 nijak dotčena. Zákon č. 283/2020 Sb. nepředpokládá, že by řízení o řádně podaném odvolání mělo být ukončeno jinak než meritorním rozhodnutím o tomto opravném prostředku. Přejícné ustanovení čl. II zákona č. 283/2020 Sb. výslovně neupravuje situaci, kdy bylo podáno odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí správce daně o úroku z prodlení (nikoli rozhodnutí o námitce). Při absenci speciálního přechodného ustanovení nelze z čl. II bodu 12 zákona č. 283/2020 Sb. dovodit, že by se přípustná odvolání podaná proti rozhodnutí o úroku z prodlení měla stát nepřípustnými, respektive být posouzena jako námitky dle § 159 daňového řádu. Výklad žalobkyně, podle níž mělo být po 1. 1. 2021 odvolání proti rozhodnutí o úroku posouzeno jako námitka, ostatně vede k absurdnímu závěru, neboť na řízení o námitce by pak bylo třeba v souladu s bodem 6 přechodných ustanovení aplikovat daňový řád ve znění účinném do 31. 12. 2020, který ovšem předpokládal odvolání jako řádný opravný prostředek proti rozhodnutí o úroku z prodlení, nikoli námitku.
28. Daňový řád ve znění účinném od 1. 1. 2021 předpokládá, že o úrocích nebude obecně vydáváno formalizované rozhodnutí a proti (neformálnímu) postupu správce daně v souvislosti s předepsáním a vyplacením úroku bude daňový subjekt oprávněn uplatnit námitku dle § 251a odst. 4 daňového řádu, proti které není přípustný opravný prostředek (§ 159 odst. 4 věta druhá daňového řádu ve znění účinném od 1. 1. 2021). Pokud ovšem před 1. 1. 2021 bylo vydáno rozhodnutí o úroku z prodlení, proti němuž bylo podáno přípustné odvolání v souladu s § 109 odst. 1 daňového řádu, není důvod je neprojednat dle ustanovení o odvolání, která zůstala nezměněna, včetně věcné příslušnosti. Shora předešlý výklad je pro daňové subjekty příznivější, neboť zachovává právo na věcné projednání podaného řádného opravného prostředku v souladu s principem ochrany legitimního očekávání a právní jistoty. Zachování práva daňového subjektu na věcné projednání odvolání, které bylo řádně podáno, koresponduje s přechodným ustanovením v čl. II bodu 6, které pro řízení o námitce zahájená přede dnem nabytí účinnosti daňového řádu ve znění účinném ode dne 1. 1. 2021 stanoví, že se dokončí podle daňového řádu ve znění účinném do dne 31. 12. 2020, aby ve vztahu k přípustnosti odvolání proti rozhodnutí o námitce nedošlo k omezení dosavadních již vzniklých, anebo legitimně předpokládaných

práv daňových subjektů v již běžících řízeních (viz důvodová zpráva k čl. II bodu 6 zákona č. 283/2020 Sb.). Soud dále odkazuje na závěry vyslovené v bodech 25 až 29 rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 4. 2022, č. j. 57 Af 6/2021-35, a bodu 28 rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 6. 2021, č. j. 62 Af 50/2019-117. Soud se s ohledem na výše uvedené neztotožnil s názorem vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 6. 2022, č. j. 31 Af 31/2021-54. Sjednování rozhodovací činnosti krajských soudů přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

29. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, že veřejným rozpočtům fakticky žádné finanční prostředky nechyběly, a není tak splněn základní předpoklad pro existenci úroku z prodlení spočívající v pochybení žalobkyně řádně přiznat svou daňovou povinnost.
30. Podle § 252 odst. 2 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020 daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti.
31. V důvodové zprávě k daňovému řádu byl úrok z prodlení charakterizován jako „*ekonomická náhrada za nedoplatky peněžních prostředků na daních, které musí veřejné rozpočty získávat z jiných zdrojů. Jedná se v podstatě o cenu finančních prostředků v čase, která je daná úrokovou mírou.*“ Způsob vymezení úroku z prodlení reflektuje „cenu peněz“ při pozdní platbě a délku prodlení. Úrokem z prodlení je kompenzována ekonomická újma vznikající veřejným rozpočtům tím, že daň nebyla zaplácena řádně a včas (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014-57). Úrok z prodlení tedy plní primárně reparační funkci. Předpokladem vydání platebního výměru na úrok z prodlení je pravomocné rozhodnutí o tom, že daňový subjekt včas neodvedl daň (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 Afs 398/2017-33).
32. Žalobkyně podala dne 29. 4. 2022 dodatečná daňová přiznání, jimiž deklarovala daň tak, jak byla tvrzena před podáním dodatečných daňových tvrzení dne 10. 12. 2019, na jejichž základě byla doměřena daň dodatečnými platebními výměry ze dne 12. 2. 2020. Žalobkyně uvedla, že důvody pro podání dodatečného daňového přiznání byly zjištěny dne 31. 3. 2022. Dne 18. 5. 2022 byly vyhotoveny dodatečné platební výměry dle § 144 odst. 1 daňového řádu na daň z přidané hodnoty č. j. 2986103/22/2111-50523-202376 za listopad 2017, č. j. 2986560/22/2111-50523-202376 za prosinec 2017, č. j. 2947206/22/2111-50523-202376 za duben 2018, č. j. 2947394/22/2111-50523-202376 za květen 2018, č. j. 2960909/22/2111-50523-202376 za červen 2018, č. j. 2964388/22/2111-50523-202376 za srpen 2018, č. j. 2964661/22/2111-50523-202376 za září 2018, č. j. 2965340/22/2111-50523-202376 za říjen 2018, č. j. 2967371/22/2111-5052-3202376 za listopad 2018, č. j. 2967501/22/2111-50523-202376 za prosinec 2018, č. j. 2967709/22/2111-50523-202376 za leden 2019, č. j. 2967819/22/2111-5052-3202376 za únor 2019, č. j. 2967914/22/2111-50523-202376 za březen 2019, č. j. 2968078/22/2111-50523-202376 za duben 2019, č. j. 2968149/22/2111-50523-202376 za květen 2019, č. j. 2968214/22/2111-50523-202376 za červen 2019, č. j. 3038130/22/2111-50523-202376 za červenec 2019, č. j. 2985754/22/2111-50523-202376 za srpen 2019 a č. j. 3038020/22/2111-50523-202376 za září 2019. Dodatečně doměřená daň se neodchylovala od daně dodatečně tvrzené. Pro případ, kdy není dodatečný platební výměr oznamován, je v § 144 odst. 2 daňového řádu stanovena fikce

doručení k poslednímu dni lhůty k podání dodatečného přiznání, a bylo-li podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně. Vzhledem k tomu, že účinnost rozhodnutí nastává dnem jeho oznámení (tedy doručení), účinky doměření daně nastávají ke dni, k němuž nastala fikce doručení, i když reálně k doměření přistoupí správce daně později.

33. Podle § 141 odst. 2 daňového řádu je daňový subjekt oprávněn podat dodatečné daňové přiznání na daň nižší, než je poslední známá daň, ve lhůtě podle § 141 odst. 1 daňového řádu. Podle § 141 odst. 1 věty první a druhé daňového řádu, zjistí-li daňový subjekt, že daň má být vyšší než poslední známá daň, je povinen podat do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém to zjistil, dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování a ve stejné lhůtě rozdílnou částku uhradit. Tato povinnost trvá, pokud běží lhůta pro stanovení daně.
34. Lze usuzovat, že správce daně, který neměl pochybnost o správnosti, úplnosti či průkaznosti dodatečného daňového přiznání, akceptoval též údaj o tom, kdy žalobkyně zjistila důvody pro podání dodatečného daňového přiznání na daň nižší. Lze poznamenat, že pokud by se subjektivní lhůta neuplatnila (viz usnesení NSS ze dne 30. 11. 2021, č. j. 2 Afs 363/2019-39), bylo by třeba vyjít z fikce oznámení dodatečného platebního výměru k okamžiku podání dodatečného daňového přiznání (stěží by bylo možné fikci oznámení dle § 144 odst. 2 daňového řádu odvíjet od posledního dne objektivní lhůty), stejně jako v případě podání dodatečného přiznání po uplynutí subjektivní lhůty.
35. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí tedy ve vztahu k dani z přidané hodnoty za výše uvedená zdaňovací období byla daň doměřena ve výši, jež odpovídala tvrzením žalobkyně před podáním dodatečných daňových přiznání v prosinci 2019. Odpočet byl tedy původně uplatněn žalobkyní ve výši, v níž byla žalobkyně oprávněna ho uplatnit. Ve vztahu k dani z přidané hodnoty za tato zdaňovací období proto nevznikla veřejným rozpočtům újma tím, že by žalobkyně původně uplatnila nižší daň (vyšší odpočet), kterou by bylo třeba kompenzovat úrokem z prodlení. Pokud byla vzhledem k pravomocnému doměření daně původně uplatněná výše odpočtu správná (žalobkyně netvrdila daň nižší, než měla), nebyl již důvod kompenzovat úrokem z prodlení nedoplatek na dani vzniklý na základě předchozího doměření daně k okamžiku původní splatnosti.
36. Nebyl důvod sankcionovat postup žalobkyně, která jednala ve snaze nevystavit se případnému riziku platit úrok z prodlení a penále, povinností hradit úrok z prodlení od data původní splatnosti, jestliže původní daňová povinnost nebyla stanovena nesprávně v nižší výši. V důsledku jejího postupu naopak stát po určitou dobu disponoval prostředky, které by při setrvání žalobkyně na původním daňovém tvrzení neměl.
37. Ač se výše uvedený závěr týká pouze úroků z prodlení úhrady daně z přidané hodnoty za výše uvedených devatenáct zdaňovacích období, nelze výroky ve vztahu k nim oddělit, neboť žalovaný bude muset promítnout uvedený závěr při zohlednění přeplatků na osobním daňovém účtu.
38. Soud souhlasí s žalovaným potud, že není relevantní, že žalobkyně k podání dodatečných přiznání v roce 2019 a v roce 2022 přistoupila s ohledem na závěry zpráv o daňové kontrole a následného rozhodnutí o odvolání ve věci jejího dodavatele, neboť bylo věcí žalobkyně správně přiznat daň, přičemž uplatnění odpočtu bylo jejím právem, nikoli povinností. Povinnost státu vrátit vratitelný přeplatek vznikne až poté, co na základě podání dodatečného daňového přiznání na daň nižší správce daně korigoval ve prospěch žalobkyně její poslední známou daň. To však nic nemění na tom, že s ohledem na nové

pravomocné stanovení daně s účinky zpětně přede dnem vydání napadeného rozhodnutí nebyla splněna podmínka pro předpis úroku z prodlení, který předpokládá, že daň nebyla řádně a včas uhrazena k okamžiku původní splatnosti. Předpoklad pro vznik úroku z prodlení tak nebyl naplněn. Žalobní bod, že s ohledem na „reverzní“ dodatečná daňová přiznání podaná v roce 2022 nebyl splněn předpoklad pro existenci úroku z prodlení, je důvodný.

39. Byť žalovaný nemohl předjímat, zda na základě dodatečných daňových přiznání podaných žalobkyní před vydáním napadeného rozhodnutí bude doměřena daň tak, jak byla tvrzena, bylo na něm, zda vyčká dalšího postupu správce daně, nebo zda se vystaví riziku, že následně s ohledem na fikci doručení dodatečných platebních výměrů předcházející okamžik jejich faktického vyhotovení jeho rozhodnutí neobstojí.
40. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že v důsledku zrušení části rozhodnutí o odvolání žalobkyně ve vztahu k DPH za zdaňovací období srpen 2012 rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2021, č. j. 43 Af 37/2018-87, zanikl úrok z prodlení sdělený žalobkyni platebním výměrem ze dne 22. 11. 2018, č. j. 4792397/18/2111-50523-202376, a žalobkyni tak vznikl přeplatek, který měl být zohledněn.
41. Podle § 154 odst. 1 daňového řádu přeplatek je částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu
42. Podle čl. II bodu 11 zákona č. 283/2020 Sb., úrok podle zákona č. 280/2009 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, u něhož ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona trvají podmínky pro jeho vznik, se uplatní do dne předcházejícího dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona se na tento úrok uplatní zákon č. 280/2009 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
43. Podle § 252 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2014 je daňový subjekt v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. Podle § 252 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2014, daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Úrok z prodlení se uplatní nejdéle za 5 let prodlení. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti.
44. Úrok z prodlení z dodatečně doměřené daně se počítá již ode dne původní splatnosti daně (§ 252 daňového řádu). Pokud byla dle dodatečného daňového přiznání doměřena daň vyšší, je daňový subjekt v prodlení v rozsahu neuhraněného doměrku již ode dne původní splatnosti. Úrok z prodlení vzniká a je splatný bez ohledu na to, zda správce daně vydá platební výměr předepisující úrok z prodlení. Správce daně však může vydat platební výměr na úrok z prodlení a vymáhat jej, až když má najisto postavenou otázku splatnosti úroku z prodlení, tedy když je pravomocně rozhodnuto o nedoplatku na dani (viz rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 Afs 398/2017-33). Správce daně takto postupoval, když platební výměr na úrok z prodlení vydal v návaznosti na rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2018, č. j. 38290/18/5300-21444-711428, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí finančního úřadu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 2625702/17/2111-50522-208266, které se týkalo DPH za srpen 2012 (viz rozsudek zdejšího soudu

č. j. 43 Af 37/2018-87). Zdejší soud však rozsudkem č. j. 43 Af 37/2018-87 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2018, a to v části, kterou bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí finančního úřadu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 2625702/17/2111-50522-208266. Byť rozsudkem nedošlo ke zrušení platebního výměru na daň, která byla nadále stanovena (viz rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2021, č. j. 4 Afs 309/2020-33), ani platebního výměru na úrok z prodlení, a důvody zrušení se týkaly pouze penále, nastal v důsledku zrušujícího rozsudku stav, kdy daň z přidané hodnoty za srpen 2012 nebyla pravomocně stanovena (doměřena) a znovu se otevřelo odvolací řízení. Vznik úroku z prodlení je závislý na tom, zda je daňovému subjektu doměřena daň (§ 252 daňového řádu). Teprve v případě, kdy je daň doměřena, tedy pravomocně stanovena (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2022, č. j. 45 Af 20/2017-115), lze učinit definitivní závěr, zda daňovému subjektu vznikla povinnost uhradit úrok z prodlení a v jaké výši. Jelikož právní mocí rozsudku č. j. 43 Af 37/2018-87 došlo ke zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2018, které bylo základem nejen pro předpis doměřené daně na osobní daňový účet žalobkyně, ale též úroku z prodlení dle platebního výměru na úrok z prodlení, a daň nebyla po určitou dobu (do oznámení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2021, č. j. 24794/21/5300-21444-711869) pravomocně stanovena, bylo třeba tuto skutečnost promítnout na debetní straně osobního daňového účtu. Úrok z prodlení měl být znovu předepsán až v návaznosti na rozhodnutí žalovaného dne 1. 7. 2021, č. j. 24794/21/5300-21444-711869, neboť až v tuto chvíli byla daň opět pravomocně stanovena a bylo postaveno najisto, že žalobkyni vznikla povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni (původní) splatnosti až do dne platby včetně. Soud se tedy neztotožňuje s žalovaným, že s ohledem na důvody částečného zrušení rozhodnutí ze dne 27. 8. 2018 se měl rozsudek č. j. 43 Af 37/2018-87 na osobním daňovém účtu promítnout pouze ve vztahu k penále. V dalším řízení bude na žalovaném, aby tento právní názor promítl při přezkumu úroku z prodlení za zdaňovací období, u nichž nedošlo k opětovnému doměření daně na daň nižší (viz předchozí žalobní bod).

Závěr a náklady řízení

45. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem soudu je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný zohlední dodatečné platební výměry, jimiž došlo ke snížení daňové povinnosti.
46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupci žalobkyně náleží odměna za tři úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (převzetí zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání soudu) ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu. Celková výše odměny tedy činí 9 300 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši

300 Kč za každý z úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 900 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně je společníkem právnické osoby zřízené podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, která je plátcem daně z přidané hodnoty, patří k nákladům řízení též částka odpovídající sazbě daně ve výši 21 % vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad, tedy z částky 10 200 Kč, ve výši 2 142 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. listopadu 2022

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu